

Arrest

nr. 92 439 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat S. LECLERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) te T., Gambia. U behoort tot de Fulani etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp waar u tevens school liep. In 1989 werd u reeds uitgehuwelijkt aan uw neef. Het traditionele huwelijk vond plaats in 1989 maar u ging slechts in 1998 samenwonen met uw echtgenoot. Uw vader overleed toen u nog erg jong was. U had de echter de kans en de mogelijkheid om uw middelbare schoolstudie af te werken en om nadien een opleiding tot leerkracht te volgen en te volbrengen. In 2004 studeerde u af en u kon nadien als leerkracht aan de slag gaan binnen de lagere school van T.. In 2004 kregen u en uw man een zoontje,

I., maar in 2005 besloot u om te scheiden van uw man, omdat u niet gelukkig was en omdat u vond dat uw man niet omkeek naar u en uw zoontje. In 2008 leerde u E. (...), een Deense toeriste, kennen toen u op schooluitstap was met uw kinderen in B.. Deze Deense toeriste knoopte een gesprek met u aan en vroeg of ze niet eens de school kon bezoeken waar u werkte en les gaf. Op deze manier werden jullie vrienden. Jullie spraken regelmatig af en, zelfs toen E. (...) terugkeerde naar Denemarken, bleven jullie contact houden. In 2008 kwam E. (...) opnieuw naar Gambia op vakantie. Dit maal bleef ze een maand in Gambia en op een dag tijdens deze vakantie vertelde ze u dat ze gevoelens voor u had. U had wel al een vermoeden dat E. (...) wel iets voor u voelde, en aangezien u zich ook aangetrokken voelt tot vrouwen, en u ook gevoelens begon te krijgen voor E. (...), besloten jullie een relatie te beginnen. Telkens als E. (...) terug naar Denemarken keerde, bleven jullie telefonisch in contact met elkaar. E. (...) kwam ieder jaar een maand op vakantie naar Gambia waarbij ze telkens in een hotel verbleef. In 2010 verliet u de woning van uw ouders om alleen te gaan wonen samen met uw zoontje. In 2010 stelde u dan ook aan E. (...) voor dat ze bij u kon verblijven tijdens haar vakantie in Gambia. Hierdoor begonnen uw burens enigszins vermoedens te krijgen van een eventuele relatie tussen u en E. (...). Tijdens het verblijf van E. (...) in Gambia in 2011 verbleef ze in uw appartement, maar op 3 november 2011 viel de politie binnen in uw appartement. U en E. (...) werden opgepakt door de agenten en overgebracht naar het politiebureau waar jullie drie dagen werden opgesloten. Uiteindelijk slaagde E. erin een agent om te kopen waarop jullie werden vrijgelaten. De agent die u liet gaan, raadde u wel aan om het land te verlaten aangezien u, maar ook hij, anders problemen konden krijgen. E. (...) en u doken vervolgens onder bij een vriendin van u. E. (...) contacteerde een zekere John die jullie vlucht uit Gambia zou voorbereiden. Op 23 november 2011 verliet u uiteindelijk Gambia in het gezelschap van John om per vliegtuig naar België te komen. E. (...) bleef achter in Gambia, en zou later naar Europa komen, en u dacht dat u naar Denemarken zou gaan, het thuisland van E. (...). U merkte echter dat u in België aankwam, waar u uiteindelijk asiel aanvraag op 24 november 2011 bij de Belgische asielinstanties.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Over de vluchtelingenstatus

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Verder maakt verzoeker gewag van “een manifeste appreciatievergissing” en haalt zij in de bespreking van haar middel artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet aan.

2.1.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoekster de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” aanvoert, zonder aan te duiden welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doE. (...)telling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149;

RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht, of zoals zij het stelt het bestaan van een manifeste appreciatievergissing, aanvoert.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en onder punt 2.2. van dit arrest de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfel (...) over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster wordt gemotiveerd als volgt :

“ Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U verklaart tijdens het gehoor immers dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder verklaart u tijdens het gehoor dat u eerst getrouwd was, en vervolgens gescheiden in 2005, waarna u ‘uw gevoelens zou hebben veranderd’, en u lesbische zou zijn geworden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd waarom u gescheiden bent, geeft u aan dat het enerzijds om een gedwongen huwelijk ging, en dat uw man anderzijds niet omkeek naar u en jullie zoon (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u wat later tijdens het gehoor gevraagd wordt sinds wanneer u zich aangetrokken voelde tot vrouwen, geeft u aan dat u na de scheiding van uw man begon te denken dat u zich ook aangetrokken kon voelen tot vrouwen, en dat u hetzelfde kan doen met vrouwen en er evenveel plezier aan kunt beleven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is hierbij enigszins opmerkelijk dat u de scheiding van uw man als plots keerpunt aanhaalt, in de zin dat u ‘van gevoelens zou zijn veranderd’, in het kader van uw beweerde homoseksualiteit, zonder hierbij enige melding te maken van een eventueel eerder besef van uw beweerde lesbische geaardheid vóór de scheiding van uw echtgenoot. Uw verklaringen betreffende de ontdekking van uw beweerde lesbische geaardheid komen bijgevolg niet heel erg doorleefd over. Uw beweringen dat u nooit gevoelens heeft gehad voor vrouwen tijdens uw huwelijk of ervoor

(zie gehoorverslag CGVS, p.12), en dat u zich slechts 'lesbische' voelde toen u samen was met E. (...) in 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.12) lijken deze vaststellingen enkel te staven.

Het is echter vooral uw antwoord op de vraag wat u dan voelde op het moment dat u zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot vrouwen die de nodige vragen doet rijzen bij uw beweerde homoseksuele geaardheid. U antwoordt immers op deze vraag dat u zich gelukkig voelde, dat u meer plezier had, en dat u geen stress meer voelde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Vooral het antwoord dat u geen stress meer kende kan frappant genoemd worden gezien de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Het is erg vreemd te noemen dat u nergens tijdens het gehoor enige gevoelens van vertwijfeling of angst ter sprake brengt bij de door u beweerde ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Het lijkt alsof u uw homoseksuele geaardheid gewoon aanvaardde wat toch enigszins vreemd is gelet op de niet evidente omstandigheden waarin homoseksuelen leven in uw land van herkomst. Zelfs wanneer u gevraagd wordt hoe u uw beweerde seksuele geaardheid verzoende met uw godsdienst – gezien uw bewering dat u bent opgegroeid in een erg religieuze omgeving – verklaart u dat u het moest accepteren aangezien u zo was, ook al bent u moslim (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook in dit antwoordt lijkt u geen gevoelens van twijfel, of gevoelens van schaamte, aan te geven hoewel u toch beweert in een strenge religieuze omgeving te zijn opgegroeid, ook al gezien het feit dat u beweert al op erg jonge leeftijd gedwongen te zijn te huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw verklaringen betreffende de beleving en ontdekking van uw homoseksuele geaardheid komen dan ook niet doorleefd en overtuigend over.

Voorts kunnen er enkele vragen gesteld worden betreffende de door u beweerde relatie met de Deense toeriste E. (...). U beweert immers tijdens het gehoor voor het CGVS dat u E. (...) in 2007 voor het eerst ontmoet zou hebben in Gambia, toen ze er op vakantie was, en dat jullie in 2008 een relatie zouden zijn gestart (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft verder aan dat u in de periodes dat E. (...) in Denemarken verbleef en u in Gambia was, telefonisch contact hielden (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). U verklaart dat u in 2010 alleen bent gaan wonen zodat E. (...) bij u kon logeren tijdens haar periodes in Gambia, wat uiteindelijk zelfs geleid zou hebben tot een inval van de politie in uw appartement in november 2011, waarbij jullie betrappt werden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw beweerde relatie met E. (...) is volgens uw verklaringen met andere woorden de directe aanleiding van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toch weet u tijdens het gehoor niet helemaal te overtuigen wat uw jarenlange beweerde relatie met E. (...) betreft. Zo geeft u aan dat E. (...) zoals u ook getrouwd was en daarna gescheiden, maar u heeft geen idee wanneer ze dan gescheiden is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U weet evenmin of E. (...) al eerder relaties had gehad met vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is ook opvallend te noemen dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf niet te weten wat de familienaam was van E. (...) (zie vragenlijst CGVS, dd. 6 januari 2012, p.3, administratief dossier), en dat u tijdens het gehoor voor het CGVS beweert dat de familienaam van E. (...) 'Nelissen' zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of ze broers of zussen had, verklaart u dat E. (...) enkel over haar zus praatte, en dat u niet weet of ze andere broers of zussen had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat ze dan over haar zus vertelde, antwoordt u dat ze gewoon zei dat ze een zus had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt tijdens het gehoor wat voor werk E. (...) deed in Denemarken, geeft u aan dat ze voor oude mensen zorgde, maar op de vraag wat ze dan gestudeerd heeft in Denemarken moet u weer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder verklaart u dat de ouders van E. (...) overleden zijn, maar u kunt niet aangeven wanneer, en wanneer u gevraagd wordt of E. (...) voor het eerst in Gambia was, toen u haar ontmoette in 2007, geeft u nogmaals aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd om het uiterlijk van E. (...) te beschrijven waarop u niet verder komt u dan te stellen dat ze een beetje groter is dan u en dat ze een rond gezicht heeft, zelfs nadat deze vraag u herhaald wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.11). De voornaamste reden waarom er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw beweerde relatie met E. (...), is echter het feit dat u blijkbaar geen enkel contact meer heeft met E. (...) sinds u Gambia heeft verlaten. Het is namelijk erg frappant te noemen dat u beweert sinds uw vlucht uit Gambia hoegenaamd geen contact meer te hebben gehad met E. (...), en dat u verklaart niet te weten wat er met E. (...) zou gebeurd zijn na uw vlucht uit de Gambia. U beweert immers een jarenlange relatie te hebben gehad met deze Deense toeriste, en verklaart dat u dankzij haar tussenkomst bent kunnen ontsnappen uit de Gambiaanse gevangenis, en dat zij uw vlucht uit Gambia zou geregeld hebben. Deze voorgaande beweringen in acht genomen is het wel heel erg opmerkelijk te noemen dat u aangeeft geen contact meer te hebben met E. (...) en niet te weten waar E. (...) nu zou verblijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11), waardoor er bijgevolg ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de aannemelijkheid van deze door u aangehaalde homoseksuele relatie. Bijgevolg weet u tijdens het gehoor niet te overtuigen wat betreft de door u aangehaalde lesbische relatie met de Deense toeriste E. (...).

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat betreft de wetgeving in verband met homoseksualiteit in uw land van herkomst. Zo verklaart u geen andere lesbische vrouwen te kennen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kent evenmin ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoe homoseksuelen elkaar dan ontmoeten in Gambia, geeft u aan dat u het niet weet, en dat u enkel weet hoe u E. (...) heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u in Gambia veroordeeld kan worden omwille van uw lesbische geaardheid, verklaart u dat u naar de rechtbank zou kunnen gebracht worden waar u veroordeeld zou kunnen worden tot een gevangenisstraf van 10 jaar tot levenslang (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of er een wet of wetsartikel in Gambia is die homoseksualiteit verbiedt, geeft u aan dat het verboden is in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit informatie, waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek terug te vinden is dat homoseksuele gedragingen bestraft met een maximum gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie, administratief dossier). Voor het feit dat u niet op de hoogte bent van het exacte wetsartikel dat dergelijk gedrag bestraft, kan nog begrip worden opgebracht, maar dat u niet weet welke straf u precies riskeert in uw land van herkomst omwille van uw lesbische geaardheid is toch merkwaardig aangezien uw beweerde seksuele geaardheid net de reden is waarom u Gambia ontvlucht zou zijn en aangezien het de reden was van uw beweerde arrestatie en korte opsluiting. Van iemand die beweert zijn land te hebben verlaten omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de mogelijke straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst. Derhalve weet u niet te overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Daarenboven kan er nog een opmerking gemaakt worden betreffende uw asielrelaas. Zo kan een bedenking gemaakt worden betreffende het door u aangehaalde en gestelde risicovolle gedrag in uw land van herkomst tijdens de periodes dat E. (...) in Gambia zou geweest zijn. Zo beweert u dat u sinds 2010 alleen woonde en dat E. (...) tijdens haar periodes in Gambia sindsdien bij u verbleef in plaats van in een hotel, zoals reeds eerder werd aangehaald. Deze laatste beweringen van uwentwege zijn enigszins opmerkelijk te noemen, en risicovol, in het licht van uw bewering dat er toch personen in uw omgeving waren die reeds vermoedens hadden omtrent een eventuele relatie tussen u en E. (...) (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U geeft zelfs aan dat u gehaat en beschimpt werd omwille van de door u aangehaalde verdachtmakingen zodat de vraag gesteld kan worden waardoor u zulk risicovol gedrag zou hebben aangehouden – in de zin dat E. (...) bij u zou hebben gelogeed tijdens haar vakantieperiodes in Gambia – wat bovendien volgens uw verklaringen zou hebben geleid tot uw beweerde korte aanhouding en opsluiting. Dergelijk door u aangehaald risicovol gesteld gedrag doet verdere vragen rijzen bij uw asielrelaas in het geheel.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van de persoonlijke problemen die u in Gambia zou hebben gehad. U legt wel enkele algemene internetartikelen voor, die de moeilijke situatie van homoseksuelen in Gambia beschrijven, maar dit betreffen algemene artikelen die de situatie van homoseksuelen in uw land van herkomst beschrijven, en die geen betrekking hebben op de door u aangehaalde persoonlijke problemen. U legt evenmin enige documenten neer ter bevestiging van uw nationaliteit of identiteit.

U legt wel een medisch document voor, opgesteld door dokter Sabbatini, dd. 18 januari 2012, waarin bevestigd wordt dat u het slachtoffer werd van een besnijdenis in uw land van herkomst (zie administratief dossier). Wanneer u aan het einde van het gehoor gevraagd wordt waarom u dit document voorlegt en of u nog andere problemen ter sprake wil brengen, geeft u aan dat dit is wat ze doen in Gambia, en dat ze het nog een tweede keer wilden doen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wie het dan wilde dat u een tweede maal besneden zou worden, geeft u aan dat uw moeder het wilde, maar dat u het steeds weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft aan dat u reeds volwassen was toen ze het u voorstelde, maar dat u telkens weigerde waardoor de tweede besnijdenis nooit werd uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of uw weigering aanvaard werd, geeft u aan dat ze bleef aandringen, maar dat u steeds bleef weigeren, en dat ze het niet gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u denkt dat u gedwongen zou kunnen worden in Gambia een tweede maal besneden te worden, antwoordt u nogmaals dat, zelfs als uw moeder u zou dwingen, dat u nog zou weigeren (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Deze laatste verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor betreffende een eventuele tweede besnijdenis geven aan dat er enerzijds nooit een tweede besnijdenis bij u werd uitgevoerd omdat u steeds weigerde en dat anderzijds uw vrees hieromtrent niet pertinent is. Deze verklaringen, alsook de objectieve feiten, tonen immers aan dat uw weigering een tweede keer besneden te worden aanvaard werd door uw omgeving, of op zijn minst dat uw omgeving u niet gedwongen heeft tot een eventuele tweede besnijdenis, zodat een eventuele vrees van uw persoon hiervoor niet terecht lijkt. U haalde

bovendien zelf tijdens het gehoor, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het CGVS, een dergelijke vrees niet aan, en, wanneer u hiernaar expliciet gevraagd wordt tijdens het gehoor voor het CGVS, verklaart u dat u steeds weigerde, zodat er geen reden of aanwijzing is dat u in de toekomst niet zou kunnen weigeren in een gelijkaardig geval.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.7. De bevindingen van de verwerende partij hebben betrekking op het feit dat verzoekster de oorzaak van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, met name haar beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt overvloedig gemotiveerd dat en om welke redenen (i) verzoeksters verklaringen over de ontdekking en beleving van haar geaardheid niet overtuigend en doorleefd overkomen, (ii) haar verklaringen over haar relatie met beweerde partner E. niet geloofwaardig zijn, (iii) haar kennis van de leefwereld en de wetgeving van homoseksuelen in Gambia ondermaats is voor iemand die beweert homoseksueel te zijn in een homofob land en die dat land ontvlucht zou zijn uit vrees voor vervolging omwille van haar geaardheid en (iv) verzoekster risicovol gedrag stelde in haar land van herkomst tijdens de periodes dat haar beweerde partner er zou geweest zijn. Deze vaststellingen zijn dus pertinent voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van de asielaanvraag, en vinden steun in het administratief dossier, in het bijzonder in het gehoorverslag. Het komt derhalve aan verzoekster toe om ze *in concreto* te weerleggen.

2.1.8.1. Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaringen over de ontdekking en beleving van haar geaardheid en de vaststelling dat de verwerende partij het merkwaardig acht dat zij pas na haar scheiding gevoelens had voor vrouwen, doet verzoekster gelden dat het gaat om gevoelens die meestal moeilijk te uiten zijn, zeker in Gambia, waar homoseksualiteit verboden en strafbaar is, zodat het niet evident is om er sereen over te denken en spreken. Voor haar scheiding heeft ze zich nooit de vraag willen stellen naar haar seksuele geaardheid, ze leefde gewoon zoals dat van haar werd verwacht en stelde zich geen vragen over haar lot of over een eventuele aantrekking naar mannen of vrouwen daar dit niet hoorde tot haar cultuur en opvoeding. Ook in landen waar homoseksualiteit aanvaard is, is het niet raar dat mannen of vrouwen, na een klassiek leven met echtgenote en kinderen, van seksuele geaardheid veranderen –hetgeen een lange ontwikkeling kan inhouden en niet voor iedereen vanzelfsprekend is, zodat het niet merkwaardig is dat zij pas later haar gevoelens voor vrouwen heeft ontdekt, en meer bepaald toen ze de "juiste" ontmoette, met name E.. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS waar zij stelde dat op het moment van de ontmoeting haar gevoelens veranderden en dat het beter was dat ze zich anders zou voelen, dat ze verliefd zou worden op haar, dat ze daarvoor E. (...) graag had maar niet wist dat ze lesbisch was en haar gevoelens niet kon uitdrukken. Ze was gewoon verliefd en beseftte niet goed de gevolgen van haar gevoelens, hetgeen verklaart waarom ze geen angst of stress had, omdat ze zich voor de eerste keer in haar leven goed voelde, ondanks haar religie en opvoeding. De gelegenheden om betraapt te worden waren ook minder groot, omdat E. (...) maar een maand per jaar naar Gambia kwam. De opmerkingen van de verwerende partij, zo betoogt verzoekster nog, zijn absoluut subjectief en niet van aard om tot de conclusie te komen dat haar geaardheid geveinsd is.

2.1.8.2. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeksters verklaringen over de ontdekking van haar geaardheid niet doorleefd zijn. Verzoekster legde met name zeer vage verklaringen af hieromtrent. Enerzijds stelde zij dat zij na de scheiding van haar man begon te denken dat ze zich meer aangetrokken voelde tot vrouwen, ze met vrouwen hetzelfde kon doen en er plezier aan kon beleven en dat zij voor ze E. (...) ontmoette ook al gevoelens had voor vrouwen. Anderzijds verklaart zij dat haar gevoelens veranderden toen ze de juiste ontmoette, met name E. (...). Er moet worden aangenomen dat de erkenning van de eigen homoseksuele geaardheid in een homofob land een proces is dat tijd nodig heeft -zoals verzoekster dat zelf ook stelt- en dat zich niet eenvoudig laat vatten blijkt verzoekster ook verklaringen af te leggen die eerder blijken geven van een plotse ommezwaaier van haar gevoelens die zij eens situeert na de scheiding van haar man en dan weer bij de ontmoeting met E. (...). Verzoekster kan verder wel worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet ondenkbaar is dat

iemand na een leven in een "klassiek" gezin gaat leven naar zijn of haar ware, homoseksuele geaardheid, maar het is veel minder aannemelijk dat dit zou worden veroorzaakt door gevoelens die zouden zijn veranderd. Er kan dus worden aangenomen dat verzoekster na het leven met haar echtgenoot -een leven dat inderdaad in de heersende cultuur in Gambia het meest voor de hand ligt- er zou voor kiezen haar gevoelens en geaardheid niet langer te verloochenen en dat dit een zekere mate van verlossing en opluchting met zich zou brengen, maar dit neemt niet weg dat haar verklaringen over het ontdekken van deze gevoelens in een homofob land ongetwijfeld voor verwarring en ontkenning moeten hebben gezorgd. Dat verzoekster dus verklaarde dat ze na haar scheiding begon te denken dat ze met vrouwen hetzelfde kon doen en er plezier aan kon beleven, zonder dat ze daarbij op enigerlei wijze blijk gaf van enige vertwijfeling, is niet aannemelijk. Dit klemmt des te meer nu verzoekster ook verklaarde, op het moment dat ze zeker wist lesbisch te zijn, dat ze gelukkiger was, meer plezier had en geen stress meer had. De verliefdheid waarvan verzoekster gewag maakt kan dan wel worden aangenomen, maar dat neemt niet weg dat verzoekster zich ook zou vergewissen van de mogelijke problemen die zij zou hebben in de maatschappij waarin zij leefde. Dat de gelegenheid om betrappt te worden minder groot was nu E. (...) slechts een maand per jaar naar Gambia kwam, kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Er kan voorts niet worden voorbijgegaan aan het door verzoekster niet betwiste, doch pertinente motief dat niettegenstaande er in haar omgeving mensen waren die vermoedens hadden over een eventuele relatie tussen verzoekster en E. (...), en zij daarom gehaat en beschimpt werd, het risico zou hebben genomen om E. (...) bij haar te laten logeren, hetgeen overigens zou hebben geleid tot de vermeende aanhouding en opsluiting. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat dergelijk risicovol gedrag niet aannemelijk is in de door verzoekster geschetste context en dat haar argument om te stellen dat de kans dat zij betrappt zouden worden klein zou zijn, gezien de reeds bestaande vermoedens, niet opgaat.

2.1.9.1. Met betrekking tot verzoeksters beweerde relatie met E. (...) en de bevindingen van de verwerende partij dienaangaande, doet verzoekster gelden dat het niet ging om een gewone relatie, maar om een relatie op afstand met iemand die slechts een paar weken per jaar naar Gambia kwam. Bovendien gaf zij weldegelijk een aantal details over E. (...), haar zus, haar ouders en wist zij dat E. (...) met oudere mensen werkte. Voorts stelt verzoekster zeer ontgoocheld te zijn geweest in E. (...), die haar heeft achtergelaten en sinds hun vlucht niets meer heeft laten horen. Het is moeilijk voor haar om over haar relatie te praten, nu ze zich door E. (...) in de steek gelaten voelt. Nu beseft verzoekster dat E. (...) hun relatie niet serieus achtte, hetgeen verklaart waarom zij niet meer details heeft gegeven over haar leven en waarom ze na de vlucht geen contact meer heeft opgenomen.

2.1.9.2. Ook al ging het om een langeafstandsrelatie, dan nog kan van verzoekster, die beweert met E. (...) een relatie van bijna drie jaar te hebben gehad en met wie zij telefonisch contact onderhield, worden verwacht dat zij op de hoogte is van belangrijke gebeurtenissen en elementen van het leven van E. (...). Zo heeft verzoekster geen idee wat E. (...) gestudeerd heeft, wanneer E. (...) gescheiden is, of zij al eerder relaties heeft gehad met vrouwen, hoeveel broers of zussen ze had, wat E. (...) over haar zus vertelde, wanneer de ouders van E. (...) gestorven zijn. De vaststelling dat verzoekster zo weinig over E. (...) weet, en dat zij geen enkel contact meer heeft met E. (...) sinds zij Gambia heeft verlaten, kan niet worden vergoelijkt door de bewering dat verzoekster moeilijk over E. (...) kan praten omdat zij ontgoocheld is dat ze niet met E. (...) naar Denemarken is gegaan en dat E. (...) hun relatie klaarblijkelijk niet ernstig nam. Dit is immers niet meer dan een loutere bewering, en bovendien heeft verzoekster tijdens het gehoor op geen enkel ogenblik aangegeven dat ze om die reden niet meer details over haar leven gegeven heeft en geen contact met haar heeft opgenomen sinds de vlucht uit Gambia. Het is voorts niet aannemelijk dat verzoekster, die na een jarenlange relatie met E. (...) werd gearresteerd, en dankzij haar kon ontsnappen uit de gevangenis en kon vluchten uit haar land van herkomst, aangeeft geen contact meer te hebben met haar en niet te weten waar zij verblijft, temeer nu toch is gebleken dat beiden gedurende hun relatie telefonisch contact hadden.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekster haar relatie met E. (...) niet aannemelijk maakt.

2.1.10. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij weinig op de hoogte is van het homoseksuele milieu in haar land van herkomst. De Raad is evenwel van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, die zelf verklaarde dat ze na haar echtscheiding begon te denken dat ze zich meer aangetrokken voelde tot vrouwen, ze met vrouwen hetzelfde kon doen en er plezier aan kon beleven en dat zij voor ze E. (...) ontmoette ook al gevoelens had voor vrouwen, en na meer dan drie jaar op de hoogte te zijn van haar seksuele geaardheid, geen enkele andere lesbische vrouw in Gambia kent, niet weet hoe andere homoseksuelen er elkaar leren kennen, geen enkele ontmoetingsplaats voor

homoseksuelen kent in haar stad en niemand kent die wegens zijn of haar seksuele geaardheid problemen heeft gehad. Verzoekster brengt hiertegen in dat er geen leefwereld van homoseksuelen bestaat, omdat het taboe is en strafbaar, en dat het niet evident is om andere homoseksuelen te ontmoeten. Deze argumentatie verhindert evenwel niet dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zij, gelet op haar eigen verklaringen, op zoek zou gaan naar lotgenotes en meer zou afweten van de leefwereld van homoseksuelen in Gambia.

2.1.11. Aangaande het motief met betrekking tot de strafbaarstelling van homoseksualiteit en de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeksters verklaring dat zij omwille van haar lesbische geaardheid zou kunnen worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar tot levenslang, niet te rijmen valt met het wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek dat een gevangenisstraf van 14 jaar voorziet voor homoseksuele gedragingen, moet worden vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier, afkomstig van de verwerende partij, blijkt dat er voor vrouwen geen wetsartikel bestaat in Gambia dat homoseksuele gedragingen strafbaar stelt (administratief dossier, landeninformatie, stuk 1, p.11, pt. 3.9.2.) terwijl homoseksuele mannen inderdaad kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf van maximum 14 jaar. Wat er ook van zij: er kan niet anders dan worden geconcludeerd dat verzoekster niet de correcte informatie heeft gegeven in verband met de risico's die zij als lesbische vrouw loopt op strafrechtelijk gebied in haar land van herkomst.feit dat zij dat niet kon doet, mede gelet op het gegeven dat zij verklaarde drie dagen te zijn opgesloten geweest in het politiebureau, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas en haar geaardheid. Dat wordt gepeild naar details die enkel gekend zijn door juristen, moet worden geoordeeld dat de vraag of er een strafbaarstelling rust op lesbische vrouwen, en welke dan, in alle redelijkheid kan worden gesteld aan asielzoekers die zich baseren op hun andersgeaardheid om hun asielaanvraag te ondersteunen.

2.1.12. Wat de voorgelegde internetartikelen betreft, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar die in de bestreden beslissing stelt dat deze haar persoonlijke problemen die zij in Gambia zou hebben gehad, niet staven, aangezien het algemene artikelen zijn die weliswaar de situatie van de homoseksuelen in verzoeksters land van herkomst beschrijven, maar die geen betrekking hebben op haar persoonlijke problemen. Verzoekster voelt zich hierdoor gegriefd en verwijst naar de bewijslast zoals die is uiteengezet in de procedureregids van het UNHCR waaruit blijkt dat aan een asielzoeker die geen documenten voorlegt toch het bewijs van vervolging kan leveren op grond van zijn verklaringen die waar, coherent en gedetailleerd moeten zijn. Verzoekster stelt niet in te zien hoe zij haar aantrekking voor vrouwen kan bewijzen, maar gaat eraan voorbij dat zij dit kan mits het afleggen van verklaringen die aan de hiervoor vermelde beschrijving voldoen, hetgeen *in casu* echter niet het geval is. De vaststellingen van de verwerende partij zijn wel degelijk in te passen in de door verzoekster geciteerde paragraaf van de procedureregids, nog daargelaten de vaststelling dat deze geen afdwingbare regels bevat.

2.1.13. Verzoekster haalt ten slotte artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Te dezen merkt de Raad op dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden van deze bepaling, aangezien genoegzaam werd vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekster niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.1.14. Op basis van het geheel van de hierboven besproken motieven van de bestreden beslissing, in zoverre ze door de Raad worden bijgetreden, kon de commissaris-generaal terecht beslissen dat verzoekster haar relatie met E. (...) en haar homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt en zij

derhalve op deze gronden geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantoonst.

2.1.15. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststellingen van de verwerende partij in verband met het medisch document en de situatie rond de geplande tweede besnijdenis van verzoekster ongemoeid laat, zodat dit pertinente motief onverminderd overeind blijft.

2.1.16. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Over de subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat, hoewel verzoekster in haar verzoekschrift een aparte titel wijdt aan de *“uiteenzetting van de motieven betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*, wat thans wordt beschouwd als zijnde een tweede middel, zij zich beperkt tot het citeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Hoe dan ook werd reeds vastgesteld dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De Raad oordeelt dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij voert voorts geen andere gegevens aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en de Raad ontwaart er geen in het dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS